

веръ отъ Одринъ, вѣроятно днешната Сакаръ-Планина; гл. Stritterius, I, 112). До колко Тракия е пострадала отъ тия нашествия по това врѣме се вижда отъ рѣчта на Теодориковия съперникъ при срѣщата на двѣтъ войски край планината Sondis (Ср. Gibbon, *ibid*, за 278 г.) По тоя случай Тракия се нарича „Пустиня“.

Слѣдъ друго готско втурване въ Тракия (487 г.), Теодорикъ, уgroзяванъ отъ прабългари и славяни, измолва отъ Зенона прѣселването си въ Италия съ цѣлия си народъ (остготитѣ, 488 г.).

Слѣдъ оттеглянето на вестготитѣ въ Италия (402 г.) въ Полуострова се зачуватъ подвижитѣ на „хунитѣ“.

Името „хуни“, споредъ насъ, е еластично и не визира единъ обособенъ, закрѣгленъ народъ, колкото и да е билъ той отъ татаро-монголски произходъ. Въ тая смисълъ може да се прѣдположи, че името „хуни“ е събирателно или характеристично.

Раздвиженитѣ между рѣката Донъ и Кавказъ „хуни“ скоро ставатъ страшилище не само за Полуострова, но и за цѣла Европа. До появяването на Атила политическата имъ история съ огледъ на династии и полководци се шари съ имена, въ които прозиратъ славянски нишки, далечъ, обаче, да ангажиратъ етничния съставъ на тоя конгломератъ отъ татаро-монголски отломъци, въ които прабългаритѣ вземаха видно участие.

„Хунитѣ“ ангажиратъ нашия край чрѣзъ нахлуването си въ Полуострова при Атила, — най-великиятъ отъ повелителитѣ имъ — та и за това ще почнемъ отъ него. (За името му и подвижитѣ му ср. източниците: Priscus, *Excerpt. de legat.* p. 34—73; Procopius, *de bell. Vand.* 1, 4, p. 187—188; Malalas, p. 358; Theoph. p. 88—92; Const. Porph. *de adm. imp.* c. 28, p. 85 и т. н. Iorn. *de reb. Get.*, c. 24, 34 etc. St. Martin въ Lebeau, *hist. du Bas-Empire*, T. VI, p. 138; споредъ Менандръ (*Excerpt. de leg.* p. 109) Ἀττίλαν се е наричала и рѣката Волга, която пѣкъ у Теофанъ се нарича още и Ἀτάλλ, Ἀτῆλ, Ἀταλῆς, Ἀτελῆς; при обсадата на Пловдивъ срѣщу затворенитѣ въ него български войски въ 1323 г. се споменува име Итилъ на алански пѣлководецъ.